

ním § 452 s § 429 obč. zák. lze také se přesvědčiti, že u nabytí vlastnictví není tento princip publicity tak přísně zachován, takže lze nabytí vlastnictví podle § 427 obč. zák. symbolicky nejen takovými znameními, jaká obdobně má na zřeteli § 452 obč. zák. a která jsou v § 427 obč. zák. až ke konci uvedena, nýbrž i na příklad listinami prokazujícími vlastnictví. Pouhé sepsání listiny o zřízení práva zástavního nemůže tedy býti shledáno postačitelým, právě tak ne, jako odevzdání ve formě tak zvaného constituti possessorii (§ 428 obč. zák.). To se také všeobecně v praxi uznává (sr. na př. ze sbírky nejvyššího soudu čís. 3161, 3512, **4041**, **4181**, 4560 a 4613) a platí to samozřejmě i o věcech hromadných. Proto také revise obč. zákona v kapitole o nabytí zástavního práva v nově navrženém paragrafu 452 obč. zák. prostě praví: »nelze-li jednotlivou věc movitou odevzdati z ruky do ruky, zastavuje se z n a m e n í m i, z nichž k a ž d ý může seznati, že je zastavena«. Principu p u b l i c i t y h o v í pak nově navržený paragraf, pojednávající o způsobu zastavení věcí hromadných a podniků, kde se požaduje k nabytí zástavního práva zápisu do zástavního rejstříku (rejstříková hypoteka); rejstřík ten se staví po bok veřejným knihám. I tu se vyzdvihuje v e ř e j n o s t při způsobu zřízení zástavy.

Dr. Grešl.

Jak zníti má žalobní prosba zápůrčí žaloby?

Žalobce žaloval žalovaného proto, že týž počal používati jemu příslušejícího práva služebnosti cesty po žalobcově pozemku v posledním čase tím způsobem, že po cestě té počal vyvážeti písek buď sám nebo kupujícími písek z písečníku, ač písečník ten zřízen byl teprvé nyní a žalovaný dříve cesty žalobcovy používal jen k ryze zemědělským účelům, užívaje pozemku žalujícího pouze jako pole.

Petit žalobní zněl: I. Žalované straně jako dočasné držitelce pozemku čk. . . . role jako statku panujícího nepřisluší právo služebnosti vozové cesty vedoucí přes pozemky čk. . . . jako statek služebný potud, pokud žalovaná strana právo cesty rozšiřuje na odvážení písku z písečníku zřízeného na statku panujícím a tím zřízené cesty užívá k jiným účelům než zemědělským, ježto cesta zřízena byla pro role a nikoli pro písečník. II. Žalovaná strana jest povinna to u z n a t i a zaplatiti žalobci útraty sporu, v š e do 14 dnů pod exekucí.

Obě první instance uznaly podle žaloby.

K dovolání žalovaného, v němž týž teprvé uplatnil námitku, že jde vlastně o žalobu určovací, nepřipustnou, rozhodl nejvyšší soud, vyhověv dovolání, že žaloba se zamítá a v důvodech svých uvedl:

Žalobce se domáhá toho, by žalované bylo oduznáno právo rozšiřovati služebnost jízdy přes žalobcův pozemek na odvážení písku z písečníku zřízeného na panujícím statku žalované. Jedině vhodnou a právně přípustnou žalobou pro nárok ten byla však toliko zápůrčí žaloba, čelící k tomu, by se žalovaná budoucně svých bezprávných zásahů do žalobcova vlastnictví, totiž užívání cesty k odvážení písku ze svého písečníku, zdržela. Podle všeobecné praxe mohl by s touto žalobou býti spojen i nárok na určení, že žalované právo, které si osobuje, nepřísluší. Žalobce podal však žalobu jen na toto určení. Naproti tomu se v žalobním návrhu nedomáhal toho, co jest vlastním předmětem žaloby zápůrčí, totiž, aby žalovaná byla odsouzena zdržeti se pro příště těchto neoprávněných zásahů do jeho vlastnictví. Podle § 228 c. ř. s. jest žaloba o zjištění vyloučena zásadně všude tam, kde lze ihned žalovati o plnění, pod nímž dlužno rozuměti též opomenutí, k němuž ta která strana druhé podle zákona povinna jest, neboť nemůže míti právního zájmu na brzkém soudním zjištění určitého práva, nebo právního poměru ten, kdo si toto právo nebo nároky z právního poměru může ihned pořadem práva vymáhati. Projednávaná žaloba, jsouc podle svého konečného návrhu žalobou toliko o zjištění, jest podle § 228 c. ř. s. zřejmě nepřipustna a měla proto býti zamítnuta.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. května 1926 č. j. R v I 1856/25. Šindler.

Československý erár není passivně legitimován ve sporech košicko-bohumínské dráhy.

V. P. v Dolním Kubíně podala na československý erár žalobu o náhradu škody 159.000 Kč z toho důvodu, že na základě smlouvy uzavřené 29. března 1922 se ředitelstvím stát. drah v Košicích jako zástup. košicko-bohumínské dráhy převzala vykácení lesa 86 kat. jut., ležícího mezi stanicemi Hamry a Margecany, vyhořelého následkem vypadlých jisker z lokomotivy. Dnem 7. dubna 1922 chtěla započít s prací, ale žalovaná